

Folkethinget ene og alene vil have, med andre Ord, det var et Forsøg paa ad en Omvei at naae det selv samme Maal, som man i Adresse af Maris 1873 erklærede for Folkethingets Ret og for det konstitutionelle Systems Krav.

Æter saaledes at have forklaret — som jeg tror tilstrækkelig — Flertallets Betænkning, skal jeg blot tillade mig et Par Bemærkninger om Mindretallets. Det synes jo virkelig i de sidste Aar, som om der er i Færd med at udvikle sig to Grene af vort Sprog, som ikke ganske falde sammen, og af hvilke det er vanskeligt for dem, der kun forstaa den ene, at forstaa den anden — jeg mener i vort offentlige Sprog; — vor private Sprog er jo omtrent endnu Gud ske Lov nogenlunde vedligeholdt. Saaledes hedder det i første Stykke i Mindretallets Betænkning, at man har anset det som Opgaven for sin Virksomhed i Fællesudvalget at søge at tilveiebringe en Overenskomst, hoorpaa begge Rigsdagens Afdelinger med Hæde kunde gaa ind, uden at præjudicere deres grundlovmæssige Stilling. Jeg kan ikke indse, hvorledes den grundlovmæssige Stilling skulde præjudiceres ved, at man blev enig om en brugbar Finantslov, og jeg henstiller det som en Opgave til Løsning af Enhver, der er skarpsindigere end jeg. Derimod kan jeg vel indse, at Følgerne af et Forlig, dersom vi vare gaaede ind paa det, der blev os budt, vilde have rækket videre end til Vedtagelsen af det foreliggende Finantslovsforslag; thi det vilde være blevet skjæbnevangert, ikke blot for dette Things politiske Stilling, men — det tør jeg sige — for vort Fædrelands hele indre politiske Udvikling. Man siger fremdeles i det andet Stykke, at man uden at dele de fremsatte Indvendinger imod de fem Punkter eller dem deraf, der nu vare blevne tilbage, hvilket i det Høieste ikke var mere end to, maa indrømme, at der i Folkethingets Stilling med Hensyn dertil ikke turde antages at ligge nogen absolut Hindring for at indbefomme Landstinget ogsaa deri, nemlig i de to betydningsløse Indrømmelser, dersom disse Indrømmelser ikke vilde have medført særegne Ulemper paa Grund af Administrationens Forhold til disse Spørgsmaal. Ja, dersom det skulde være en Omskrivning af, hvad jeg har forklaret, at disse to Spørgsmaal, Kronborg Amtstue og Stiftsmidlerne, ikke i nogen som helst anden Hensigt vare indsatte i Finantsloven end at bevirke de to paagjældende Ministres Afgang, kan jeg meget godt forstaa den Sætning, men er det ikke det, man vil sige, er det mig fuldstændig gaabefuldt. Det erklæres fremdeles at være en Misforstaaelse, naar det i Flertalsbetænkningen er sagt, at Mindretallet har stillet den Betingelse for gjensidig Indbefommen, at det nuværende Ministerium fjernes, og saa hedder det, at man har overset, at der foruden Overenskomst i Fællesudvalget ogsaa forelaa den Mulighed for Op-

naaelse af Enighed mellem Thingene, at et af disse eller begge formedes gjennem en Opløsning. Det kan ikke negtes at det vilde være en noget lang Vei for Fællesudvalget at gaa. Det vilde jo opføre ved en Opløsning, og det vilde altsaa ikke have den fjerneste Indflydelse paa, hvad der kunde foregaa efter Opløsningen. Men dernæst tilkom det jo slet ikke Fællesudvalget at give Regjeringen Raad derom eller tage Beslutninger, der sigtede dertil; det maatte ene bero paa Regjeringen selv. Jeg kan heller ikke antage, at Ministeriet har behøvet denne Leilighed, som det hedder senere, til nærmere Overveelse; thi efter den Stemning, som det andet Thing den hele Vinter og navnlig under Finantslovsforhandlingerne har lagt for Dagen, har Ministeriet havt en overordentlig rig Leilighed — navnlig efter at Finantsloven var vedtagen ved 3die og 4de Behandling i det andet Thing — til at overveie, om det skulde opløse Thinget eller ikke. Jeg maa altsaa betragte det som en mærkelig Omskriven af, hvad der egentlig er forlangt, naar det tilsidst hedder, at man har bestræbt sig for at fremkalde Ministeriets Medvirken til Stridens Løsning og beklager, at denne Bestræbelse er mislykket; jeg kan ikke, saa villig jeg end vil, unde mine ærede Modstandere enhver Anertjendelse, som med Billighed kan tilkomme dem, rose dem for den Beredvillighed, der fra deres Side er viist for at tilveiebringe en Overenskomst.

Jeg skal nu med et Par Ord gjenneemgaa de to Indstillinger, som foreligge for det høie Thing, og det vil da findes naturligt, at jeg, uagtet Fællesudvalgets Mindretals Indstilling først kommer til Afstemning, først dvæler et Øieblik ved Fællesudvalgets Flertals Indstillinger, som væsentlig ere udgaaede fra Landstingets Medlemmer i Fællesudvalget, men dog ingenlunde alene udgaaede fra disse, thi, som jeg allerede har nævnt, have jo 4 af Folkethingets Medlemmer i Fællesudvalget sluttet sig til 12 af Landstingets. Det har været ønskeligt at bevare den fulde Enighed med disse, og man har derfor af Hensyn til disse Stilling i det andet Thing maattet gjøre Indrømmelser, som man ikke vilde anse for fornødne, hvis Flertallet i Fællesudvalget kun havde bestaaet af Landstingets Medlemmer, idet man maatte forudsætte, at dette Thing helst vilde fastholde sine tidligere Beslutninger usforandrede. Jeg beder altsaa bemærket, at der ved de Lemper og Medsættelser, som ere foreslaaede i Lovforslaget, er taget særligt Hensyn til, at Fællesudvalgets Flertal ikke bestod af Landstingets Medlemmer alene, men tillige af Folkethings-Medlemmer, og at nogle af disse som Medlemmer af Folkethingets Finantsudvalg særlig vare bundne ved visse Vedtagelser, hvori de tidligere havde samstemmet. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at der under § 6 fremkommer en Række Medsættelser af Afgifter til Post- og Telegrafvæsenet. Den af disse, som jeg for mit Bedkommende — og jeg tror ogsaa mine